

Från pressfronten den 18 juni 1946.

N:r 62.

Försvaret.

Ett starkt försvar till skydd för frihet och oberoende är lika angeläget som någonsin, den uppfattningen delas av de flesta svenskar, fastslår Östergötlands Dagblad (h) och skriver:

Motsättningarna mellan stormakterna minska förhoppningarna om ett varaktigt fredstillstånd, och det är ett svenskt intresse av första ordningen, att vårt land genom ett starkt försvar även i fortsättningen markerar sin fasta beslutsamhet att skydda fred och frihet. Den minskning av försvarskostnaderna, som kan ske utan att effektiviteten äventyras, är välkommen, men möjligheterna är begränsade. En nedskrivning av kostnaderna med hundratals miljoner kronor måste rasera mycket av det, som med stor möda byggts upp. En sådan politik vore dåraktig så länge världen företer bilden av en häckittel.

- Att varje beskärning av försvaret måste möta motstånd från dess målsmän är förklarligt, skriver Ny Tid (sd), men detta principiella motstånd kan ju inte hindra att man, då en beställning sådan som den från försvarskommittén föreligger, söker göra det bästa inom ramen för vart och ett av de föreslagna alternativen. Att allmänheten med intresse kommer att följa denna utredning är självfallet. Ingen vill blottställa landet, men ingen vill heller betala mer än vad som är absolut nödvändigt.

Officers-
kårens de-
mokratise-
ring.

Man är allmänt överens om behovet av en demokratisering av officerskåren, förklarar Ny Tid (sd), denna demokratisering, som det så mycket talats om men som man än så länge sett allt för litet av. Den kommitté under ordförandeskap av general Douglas, som nyss framlade ett förslag i frågan, har också kunnat glädja sig åt en ovanligt enig press... Om den moderna officerstyp med insikter i olika samhällsfrågor, som nu börjar dyka upp här och var vid förbanden, blir allmänna, kan detta endast vara till gagn för försvaret. Ur den synpunkten kan man vänta åtskilligt av den föreslagna undervisningen i det civila samhällets problem, även om man har svårt att förstå, varför kommittén i det sammanhanget så gott som uteslutande tänkt på arméofficerarna - behöver inte flotta och flyg också bli delaktiga? - och även om man inte skall slå sig i bakken på att förändrade regler för officersrekryteringen skall locka fram de ynglingar ur arbetarklassen, som nu lyser med sin frånvaro i officersrullorna men som alla tycks vara så angelägna att få se med stjärnor på axelklaffarna. Det är nog först en demokratiserad skolundervisning, som kan öppna portarna till officersmässarna för arbetarklassens pojkar - om ens den förmår det. Att yrket inte för närvarande utövar någon större lockelse på arbetarpojkarne får man förstå. Och man får nog hinna ganska långt i demokratiseringsarbetet innanför kaserngrindarna innan det blir annorlunda.

- Nog är det märkligt, skriver Bohusläningen (fp), att den militära tjänstemannakåren behöver särskilt "u p p f o s t r a s" till full förståelse av de svenska rätts- och frihetsidealerna. Dylikt anses ju inte nödvändigt för övriga tjänstemannagrupper i samhället än mindre för vanligt enkelt folk. De få försöka själva att lära sig trohet mot rätts- och frihetsidealerna. Är det officerskårens isolering som gör att där behövs särskild undervisning i saker och ting som för andra är självklara... Kanske vore det riktigare om de värnpliktiga finge tillfälle studera officerskårens föreställningsvärld, som åtminstone förr varit rätt skild från det övriga svenska folkets. Arméchefen har stått i spetsen för denna utredning. Han har lyckats visa hur litet man i hans kretsar förstår av vad som menas med försvarets demokratisering.

- Äro officerarna underbetalda? frågar AB (fp):

Tror man sig kunna genomföra en snabb demokratisering av officerskåren genom att göra den långa vägen till officer vanligare och mer lockande just för unga arbetare, är det därför naturligt att kräva betydligt högre löner särskilt i fänriks- och löjtnantsgraderna. Emellertid torde det inte vara så, att en jämförelse mellan officerarna och andra statstjänstemän skulle utfalla till de förras nackdel och ge sakliga skäl för högre officerslöner. Inom många civila verk är lönen lägre för en 35- eller 40-årig tjänsteman än för en officer i samma ålder, begymnelselönen är lika låg och ibland lägre och befordringsutsikterna är sämre och befordringsgången långsammare. Dessutom har den civile tjänstemannen ofta fått bekosta hela sin dyrbara utbildning själv, medan officeren fått sin gratis. Det är därför en illusion att tro på några väsentliga isolerade löneförbättringar för officerarna och knappast sakligt befogat att yrka på sådana. Vad man kan uppnå är egentligen blott högre pensioner och mer effektiva åtgärder för att trygga pensionerade officerares tillgång till arvodesbefattningar eller aman tjänst.